Isaac Asimov

BĂIEȚELUL CEL URÂT

(volumul de povestiri ÎNTREBAREA FINALĂ – NINE TOMORROWS, 1959)

Edith Fellowes îşi netezi halatul, aşa cum făcea întotdeauna înainte de a deschide uşa cu multe zăvoare şi de a păşi peste linia invizibilă ce despărțea lumea lui *Este* de lumea lui *Nu Este.* Avea asupra ei blocnotesul şi pixul, deşi nu mai făcea însemnări decât atunci când simțea nevoia absolută a unui raport.

De data aceasta, ducea cu ea o valijoară.

— Jucării pentru băiețel, îi explicase zâmbind paznicului, căruia demult nu-i mai trecuse prin minte s-o întrebe ceva şi care-i făcu semn să treacă.

Şi ca întotdeauna, băiețelul cel urât ştiuse că ea intrase şi alergă spre ea, vorbind în felul lui, tărăgănat:

— Domnişoară Fellowes... domnişoară Fellowes...

— Ce s-a întâmplat, Timmie? spuse ea mângâindu-i părul castaniu şi zburlit de pe căpşorul diform.

— O să se-ntoarcă Jerry, să ne jucăm împreună? Îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat.

— Acum nu mai contează, Timmie. De asta plângeai?

El îşi feri privirea.

— Nu numai de asta, domnişoară Fellowes. Am visat din nou...

— Acelaşi vis?

Domnişoara Fellowes strânse din buze. Bineînțeles, episodul cu Jerry avea să readucă visul.

El încuviință din cap. Dinții săi prea mari se dezgoliră când încercă să zâmbească, iar buzele proeminente se alungiră.

— Când o să fiu şi eu destul de mare ca să ies afară, domnişoară Fellowes?

— În curând, răspunse ea încetişor, simțind că i se frânge inima. În curând...

Domnişoara Fellowes îl lăsă să-i apuce mâna şi se bucură de atingerea caldă a pielei groase şi uscate a palmei băiatului. El o conduse prin cele trei camere ce alcătuiau Sectorul Unu Stază — confortabile, sigur că da, totuşi o temniță eternă pentru băiețelul cel urât pe toată durata celor şapte (şapte erau oare?) ani ai vieții lui.

O trase de mână spre fereastra dincolo de care se vedea un crâmpei de pădure pitică din lumea lui *Este* (ascunsă acum de vălurile nopții), unde un gard şi mai multe panouri cu inscripții nu îngăduiau nimănui accesul fără aprobare.

Băiatul îşi lipi nasul de geam.

— Afară, acolo, domnişoară Fellowes?

— Există locuri şi mai bune, locuri mai frumoase, răspunse ea tristă privindu-i sărmana feţişoară, aşa cum se vedea din profil. Avea fruntea teşită, acoperită de smocuri de păr. La ceafă, craniul i se bomba, parcă îngreunând capul, astfel că acesta era aplecat spre înainte, conferind întregului corp o ținută gârbovită. Arcadele osoase începuseră deja să iasă în relief, întinzând pielea de deasupra ochilor. Gura largă îi ieşea în relief mult mai proeminent decât nasul, lătăreț şi turtit; cât despre bărbie nici nu se putea vorbi — exista doar maxilarul care se curba lin în jos şi spre înapoi. Era scund pentru vârsta lui şi picioarele butucănoase îi erau crăcănate.

Era un băiețel foarte urât, iar Edith Fellowes îl iubea mai mult decât orice pe lume.

Fața ei nu se afla în raza vizuală a lui Timmie, aşa că femeia îngădui buzelor sale luxul de a tremura nervos.

Ei *nu* aveau să-l ucidă. Avea să facă tot ceea ce-i stătea în putință ca să prevină acest lucru. Absolut tot! Deschise valiza şi începu să scoată hainele dinăuntru.

***

Cu trei ani în urmă, Edith Fellowes trecuse pentru prima dată pragul companiei Staza, Inc. Pe atunci, nu avea nici cea mai vagă idee despre înțelesul cuvântului "Stază", sau cu ce se ocupa compania. La urma urmelor, exceptându-i pe angajați, nimeni nu ştia mai multe. Mai precis, vestea fusese făcută publică a doua zi după sosirea ei.

Anterior, compania publicase un anunț prin care se căuta, în vederea angajării, o femeie care să aibă cunoştințe de fiziologie şi experiență farmaceutică şi care să iubească copiii. Edith fusese doică în maternitatea unui spital şi aprecia că ar fi corespuns cerințelor.

Gerald Hoskins o studiase concentrat şi-şi scărpinase obrazul cu degetul mare.

În mod reflex, domnişoara Fellowes se încordase, simţind cum îi zvâcneşte faţa (cu nasul uşor asimetric şi cu sprâncenele puţin cam prea late).

"Nici el nu-i cine ştie ce Făt-Frumos", se gândise ea cu ranchiună. "A început să se îngraşe şi să chelească, şi are o gură posacă." Însă salariul menţionat fusese considerabil mai mare decât sperase, de aceea tăcuse şi aşteptase.

— Iubeşti realmente copiii? întrebase Hoskins.

— N-aş fi afirmat că-i iubesc, dacă n-ar fi fost adevărat.

— Sau îi iubeşti doar pe cei drăgălaşi? Pruncii drăguţi şi dolofani cu năsucuri cârne, care uguie şi chicotesc?

— Copiii sunt copii, domnule Hoskins, şi tocmai cei care nu sunt drăguţi au mai multă nevoie de ajutor decât ceilalţi.

— Să zicem atunci că te luăm...

— Pot înţelege că m-aţi şi acceptat?

Bărbatul surâsese scurt şi, pentru o clipă, o expresie de frumuseţe absentă apăruse pe chipul său lat.

— Mă decid iute. Deocamdată, oferta nu-i decât sub forma de propunere. La fel de repede mă pot hotărî să renunţ la dumneata. Eşti gata să începi?

Domnişoara Fellowes îşi încleştase mâinile pe poşetă şi căutase să facă nişte calcule mentale rapide, apoi le ignorase şi-şi urmase instinctul.

— Da.

— Perfect. Diseară activăm Staza şi consider că ar fi bine să fii prezentă, ca să intri imediat în rol. Asta se va întâmpla la ora 20:30, de aceea aş dori să te prezinţi la 19:30.

— Dar despre ce...

— Mulţumesc, asta-i tot deocamdată.

La un semnal nevăzut, o secretară zâmbitoare pătrunsese în cabinet şi o condusese afară.

Domnişoara Fellowes rămăsese câteva clipe holbându-se la uşa închisă a cabinetului lui Hoskins. Ce era Staza? Ce legătură exista între copii şi clădirea aceea cu aspect de hangar — cu angajaţi purtând ecusoane în piept, cu coridoare improvizate din pereţi temporari şi cu aerul general al unui obiectiv industrial?

Se întrebase dacă ar fi trebuit să revină spre seară, ori să n-o facă şi să-i dea o lecţie individului acela arogant. Ştia însă că avea să vină, fie şi numai pentru că era roasă de curiozitate. Trebuia să afle unde erau copiii.

***

Sosise la ora 19:30 şi nu fusese nevoie să-şi anunţe prezenţa. Toţi cei pe care-i întâlnise, bărbaţi şi femei deopotrivă, păreau s-o cunoască pe ea şi rolul care urma să-l îndeplinească. Parcă fusese suită pe o bandă rulantă şi acum era deplasată tot mai spre adâncul clădirii.

Hoskins se afla deja acolo, dar o privise şi o salutase cu un aer absent. Nici măcar nu-i oferise un scaun, dar femeia îşi luase singură unul şi-l apropiase de balustradă.

Se găseau pe un balcon circular, deasupra unei săli uriaşe, ticsită cu aparate ce păreau o combinaţie între tablourile de comandă ale unor nave spaţiale şi consolele de calculator. Într-un sector al sălii, o serie de pereţi alcătuiau un soi de apartament lipsit de plafon, ca o căsuţă gigantică pentru păpuşi, în ale cărei odăi se putea privi de sus.

Domnişoara Fellowes zărise într-una din camerele acelea un cuptor cu microunde şi un frigider. Altă odaie era echipată cu toate cele necesare toaletei, iar în cea de-a treia încăpere putea distinge cu claritate un pătuţ.

Hoskins discuta cu alt bărbat; exceptând-o pe domnişoara Fellowes, ei erau singurii ocupanţi ai balconului. Hoskins nu-l prezentase pe necunoscut şi domnişoara Fellowes îl cercetase cu coada ochiului. Era de vârstă mijlocie, zvelt şi destul de arătos. Avea o mustăcioară şi ochi alerţi, care păreau să alerge peste tot.

— Hoskins, spusese el, nu voi pretinde nici o clipă că înţeleg toate astea decât aşa cum le poate înţelege un neofit — un neofit rezonabil de inteligent. Totuşi, dacă există un aspect care să-mi fie mai neclar decât altele, atunci aş aminti problema selectivităţii. Nu poţi depăşi o anumită distanţă — mi se pare firesc, deoarece cu cât te îndepărtezi mai mult, cu atât lucrurile devin mai neclare şi cheltuiala de energie creşte. Pe de altă parte, nu te poţi apropia oricât... Acesta-i aspectul care mă nedumereşte.

— Ţi-aş putea explica acest aparent paradox, Deveney, dacă-mi îngădui să folosesc o analogie.

În clipa când auzise numele bărbatului, domnişoara Fellowes îl identificase şi, fără să vrea, se simţise impresionată — Candide Deveney, redactorul ştiinţific de la *Telenews,* despre care se ştia că era nelipsit în momentele istorice ale ştiinţei. Îi recunoscuse şi chipul — îl văzuse cu ocazia amartizării. Prin urmare, Hoskins întreprindea aici ceva foarte important.

— Dacă apreciezi că poate fi de ajutor, surâsese Deveney, foloseşte orice analogie doreşti.

— Fii atent: nu poţi citi o carte cu litere obişnuite, dacă se află la o depărtare mai mare

de doi metri de ochii tăi, dar o poți citi, dacă o apropii la treizeci de centimetri. Aşadar, cu cât o apropii mai mult, cu atât este mai bine. Pe de altă parte, dacă apropii cartea la mai puțin de doi centimetri de ochi, vei constata că, din nou, nu mai distingi nimic. Altfel spus, nici prea aproape nu este bine.

— Hm-m-m...

— Să-ți mai ofer un exemplu. Umărul dumitale drept se găseşte la aproximativ şaptezeci şi cinci de centimetri de vârful degetului arătător drept. Poți să atingi umărul drept cu vârful degetului drept. Pe de altă parte, cotul drept se găseşte mult mai aproape de vârful degetului drept -la jumătatea distanței respective. Conform unui raționament simplu, el ar trebui să fie mai uşor de atins — cu toate acestea, este imposibil să atingi cotul drept cu vârful degetului arătător drept. Din nou: nici prea aproape nu este bine.

— Pot folosi analogiile în emisiunea mea? întrebase Deveney.

— Bineînțeles, cu multă plăcere. Am aşteptat suficient de mult pentru ca o persoană ca dumneata să aibă ce prezenta. O să-ți ofer tot ceea ce doreşti. A sosit în sfârşit momentul să arătăm lumii ce anume am realizat. Te asigur că oamenii vor fi uluiți.

Fără să vrea, domnişoara Fellowes se simțise impresionată de siguranța calmă a bărbatului, care dovedea o tărie remarcabilă.

— Cât de departe vei ajunge? întrebase Deveney.

— Patruzeci de mii de ani.

Domnişoara Fellowes inspirase adânc.

De ani?

***

În aer se simțea încordare. Personalul din fața consolelor de comandă de-abia se clintea. Un bărbat vorbea monoton şi încet într-un microfon, rostind fraze scurte, lipsite de sens pentru domnişoara Fellowes.

Aplecându-se peste balustrada balconului şi privind concentrat, Deveney întrebase:

— Se va putea vedea ceva?

— Poftim? Nu. Absolut nimic, până nu se încheie operațiunea. Detectarea se efectuează indirect, cumva similar cu principiul de operare al radarului, atât doar că în loc de unde, noi folosim mezoni. În anumite circumstanțe, mezonii călătoresc în trecut. Unii dintre ei sunt reflectați şi trebuie să analizăm reflecțiile acelea.

— Sună destul de complex şi de dificil.

Hoskins zâmbise scurt, ca de obicei.

— Este vorba despre produsul final a cincizeci de ani de cercetare. Ultimii zece ani au fost coordonați direct de către mine. Da, este un procedeu complex şi dificil.

Bărbatul cu microfon ridicase un braț.

— De câteva săptămâni, urmase Hoskins, am focalizat un moment anume. Am întrerupt contactul, l-am reluat după ce am calculat propriile noastre trasee prin timp şi ne-am asigurat că putem manipula fluxul temporal cu precizia necesară. Acum, trebuie să reuşească.

Cu toate acestea, fruntea i se brobonise de transpirație.

Domnişoara Fellowes se trezise ridicându-se de pe scaun şi apropiindu-se de balustradă. Nu văzuse însă nimic.

— Acum, şoptise bărbatul de la microfon.

Urmase o tăcere ce se prelungise pe durata unei respirații, apoi dinspre casa păpuşilor răsunase țipătul înspăimântat al unui copil. Era un țipăt de teroare pură. De spaimă copleşitoare.

Domnişoara Fellowes răsucise capul într-acolo. Era implicat un copil! Pur şi simplu, uitase.

Hoskins lovise cu pumnul în balustradă şi rostise cu glas încordat, tremurând de satisfacție:

— *Am reuşit.*

***

Domnişoara Fellowes coborâse grăbită scărița scurtă, în spirală, îmboldită de palma lui Hoskins, care o apăsa între omoplați. Bărbatul nu-i adresase nici un cuvânt.

Tehnicienii de la console se ridicaseră acum şi surâdeau, unii fumând, privindu-i pe cei trei care coborâseră în sala principală. Dinspre casa păpuşilor se auzea un zumzet intermitent.

— În Stază se poate intra fără probleme, vorbise Hoskins către Deveney. Am făcut-o de o mie de ori. Se percepe doar o senzație ciudată, dar este foarte scurtă şi nu înseamnă nimic.

Păşise pe o uşă deschisă, într-o demonstrație tăcută, iar Deveney, zâmbind încordat şi inspirând adânc, îl urmase.

— Domnişoară Fellowes, zisese Hoskins. Vino, te rog!

O chemase cu degetul, printr-un semn nerăbdător.

Femeia încuviinţase din cap şi păşise peste prag. Simţise un fior străbătându-i interiorul corpului, ca o furnicătură.

Înăuntru, totul părea însă normal. Se simţea mirosul de lemn al căsuţei recent construite, dar parcă şi iz de... de pământ reavăn.

Se făcuse linişte acum — nimeni nu vorbea —, însă auzise târşâit de paşi, urmat de un râcâit, de parcă cineva ar fi trecut un obiect aspru peste lemn... apoi un suspin adânc.

— Unde este? întrebase agitată domnişoara Fellowes.

Acestor bărbaţi lipsiţi de inimi chiar nu le *păsa?*

Băiatul se afla în dormitor; aşa numise domnişoara Fellowes camera cu pătuţ.

Era gol puşcă, iar pieptul mic şi murdar i se ridica şi cobora în ritmul unei respiraţii gâfâite. În jurul picioarelor desculţe, cafenii, se zăreau bulgări de pământ şi brazde de iarbă. Dintr-acolo venea izul de sol, la care se adăuga un altul, de materii intrate în putrefacţie.

Hoskins zărise privirea îngrozită a femeii şi vorbise uşor iritat:

— Nu poţi smulge din trecut un băiat care să fie perfect curat, domnişoară Fellowes. Pentru siguranţă, am fost nevoiţi să luăm şi o porţiune din mediul imediat înconjurător. Sau ai fi preferat să fi ajuns aici fără un picior, sau doar cu jumătate de cap?

— *Vă rog!* exclamase ea, copleşită de repulsie. Stăm locului, fără să facem nimic? Bietul copil este îngrozit. Şi *murdar.*

Avea dreptate. Băiatul era murdar de noroi şi de grăsime animală, iar pe coapsă avea o zgârietură roşie şi umflată.

Când Hoskins se apropiase de el, băieţelul, care părea doar cu puţin peste trei ani, se ghemuise şi se retrăsese rapid. Ridicase buza superioară şi mârâise şuierat ca o pisică sălbatică. Hoskins îl prinsese de ambele braţe şi-l ridicase de pe podea, în ciuda ţipetelor şi zvârcolelilor.

— Ţineţi-l bine, încuviinţase domnişoara Fellowes. În primul rând, are nevoie de o baie fierbinte. Trebuie spălat şi dezinfectat. Aveţi tot ce-i necesar? Dacă da, aduceţi-le aici. La început, voi avea nevoie şi de ajutoare. După aceea, pentru Dumnezeu, curăţaţi mizeria asta de pe podea!

Dădea ordine acum şi se simţea în apele ei. Era o doică expertă, nu un spectator derutat, aşa că-l studiase pe copil cu un ochi clinic — şi ezitase pentru o clipă, şocată. Văzuse dincolo de murdărie, de ţipete şi de inutilele lovituri ale mâinilor şi picioarelor. Îi văzuse pe băiat aşa cum era el.

Era cel mai urât copil pe care-l întâlnise în viaţa ei. Era oribil de urât, din vârful capului diform şi până la picioarele crăcănate.

***

Ajutată de trei bărbaţi, îl spălase pe băiat, în vreme ce alţii făceau curăţenie în dormitor. Muncise în tăcere şi cumva furioasă, iritată de permanentele zvârcolituri şi de zbieretele copilului, ca şi de duşurile lipsite de demnitate la care ea însăşi era supusă la răstimpuri.

Hoskins strecurase aluzia că băiatul nu avea să fie drăguţ, dar domnişoara Fellowes nici nu se gândise că avea să fie respingător de diform. În plus, trupul lui degaja o duhoare pe care săpunul şi apa abia dacă reuşeau s-o atenueze treptat.

Încercase dorinţa copleşitoare de a-l trânti pe băieţel, aşa săpunit cum era, în braţele lui Hoskins şi de a pleca imediat din locul acela, dar o oprise mândria profesională. La urma urmelor, acceptase o slujbă... La asta se mai adăuga şi privirea din ochii bărbatului. O privire rece, gata s-o întrebe cu dispreţ: "Doar copii drăgălaşi, domnişoară Fellowes?"

Hoskins stătea puţin într-o parte, uitându-se detaşat, şi surâsese scurt când îi prinsese privirea, parcă amuzat de indignarea femeii.

Domnişoara Fellowes hotărâse să mai aştepte puţin, înainte de demisiona. Dacă ar fi făcut-o în clipa aceea, ar fi fost înjositor pentru ea.

Apoi, când pielea copilului devenise de un roz suportabil şi mirosea a săpun parfumat, ea se simţise oricum ceva mai bine. Ţipetele se transformaseră în scâncete de epuizare, în vreme ce micuţul privea atent, deplasându-şi ochii iute, suspicios şi înfricoşat, de la un ocupant al încăperii la celălalt. Curăţenia îi scotea în relief trupul slăbuţ, care tremura de frig după baie.

— Aduceţi-mi o cămăşuţă de noapte! ceruse domnişoara Fellowes.

Cămăşuţa apăruse imediat. Se părea că totul fusese pregătit, dar nimeni nu acţiona până când ea nu dădea ordinele cuvenite, parcă lăsând-o în mod deliberat să conducă, fără s-o ajute în alt fel, pentru a o testa.

Deveney se apropiase şi-i spusese:

— Îl ţin eu, domnişoară. Singură nu vei reuşi să-l îmbraci.

— Mulţumesc, încuviinţase domnişoara Fellowes.

Urmase, într-adevăr, o adevărată bătăile, dar reuşise să-i pună cămaşa de noapte, iar

când băiatul schițase un gest ca şi cum ar fi vrut s-o sfâşie, femeia îl plesnise scurt peste mână.

Băieţelul se înroşise la chip, totuşi nu plânsese. Rămăsese privind-o, şi degetele răşchirate ale unei mâini se deplasaseră încetişor peste ţesătura stranie a veşmântului, pipăind-o.

"Şi acum ce să mai fac?" se gândise disperată domnişoara Fellowes.

Toţi încremeniseră, parcă aşteptând ordinul ei... până şi băieţelul cel urât.

— Aţi pregătit mâncare? întrebase ea decisă. Lapte?

Pregătiseră. Aduseseră un cărucior pe rotile, cu un compartiment frigorific conţinând trei sticluţe de câte un sfert de litru cu lapte, un cuptor cu microunde şi diverse fortifiante, sub formă de vitamine, picături, siropuri şi altele la care nu avea vreme acum să se uite. Existau, de asemenea, o mulţime de semipreparate pentru copii, în cutii speciale cu sistem de autoîncălzire.

Pentru început, folosise lapte simplu. În zece secunde, cuptorul încălzise lichidul la temperatura reglată, apoi se oprise automat şi femeia turnase puţin într-o farfurioară. Era convinsă de sălbăticia băiatului. Acesta n-avea să ştie cum să folosească o cană.

Încuviinţând din cap, i se adresase:

— Bea. Bea.

Ridicase farfurioara spre gura ei. Băiatul o privea atent, fără să se mişte.

Brusc, domnişoara Fellowes trecuse la mijloace mai directe. Cu o mână, apucase antebraţul copilului şi înmuiase în lapte degetele celeilalte mâini. Îl mânjise cu lapte peste gură, astfel încât picăturile îi curseseră pe obraji şi peste bărbia teşită.

Băieţelul ţipase ascuţit, apoi îşi linsese buzele ude. Domnişoara Fellowes se retrăsese câţiva paşi.

Băiatul se apropiase de farfurie, se aplecase deasupra ei, după care privise bănuitor îndărăt, parcă aşteptând să vadă un duşman; se aplecase din nou şi linsese pofticios laptele, ca o pisică. Pleoscăia. Nu se folosise de mâini ca să ridice farfurioara.

Domnişoara Fellowes nu-şi mai putuse stăpâni repulsia şi o lăsase să i se citească pe chip.

Probabil că Deveney o observase, pentru că-l întrebase pe Hoskins:

— Doica ştie?

— Ce să ştiu? se încruntase domnişoara Fellowes.

Deveney şovăise, dar Hoskins (cu aceeaşi expresie de detaşare amuzată) răspunsese:

— Poţi să-i spui chiar dumneata.

— Poate că nu bănuieşti, domnişoară, rostise reporterul, însă eşti prima femeie din istoria civilizaţiei umane care îngrijeşte un copil din Neanderthal.

***

— Trebuia să fi fost anunţată, se răsucise ea spre Hoskins cu un aer de agresivitate stăpânită.

— De ce? Cu ce ar fi diferit lucrurile?

— Aţi spus că va fi vorba despre un copil...

— Şi acesta nu-i un copil? Ai avut vreodată un căţel sau un pisoiaş, domnişoară? Animalele acelea vi se par mai apropiate de "omenesc"? Dacă ar fi fost vorba despre un pui de cimpanzeu, ai fi fost scârbită? Domnişoară Fellowes, eşti doică. În dosarul dumitale se menţionează că ai activat trei ani într-o maternitate. Ai refuzat vreodată să îngrijeşti un copil diform?

Femeia simţise cum îi dispare aplombul.

— Puteaţi, totuşi, să-mi fi spus, repetase ea pe un ton domol.

— Ca să fi refuzat slujba? De fapt, mai doreşti s-o păstrezi?

O privise inexpresiv, în timp ce Deveney se retrăsese în celălalt capăt al odăii; copilul terminase laptele, linsese farfuria şi se uitase la domnişoara Fellowes cu chip umed şi ochi mari, rugători.

După aceea, gesticulase spre lapte şi emisese o rafală scurtă de sunete repetate, alcătuite din guturale şi clicăituri ale limbii.

— Vorbeşte! exclamase surprinsă domnişoara Fellowes.

— Bineînţeles, aprobase Hoskins. *Homo neanderthalensis* nu este, de fapt, o specie aparte, ci mai degrabă o subspecie a lui *Homo Sapiens*. De ce n-ar vorbi? Probabil că mai doreşte lapte.

Domnişoara Fellowes întinsese mâna, cu un gest reflex, spre sticla de lapte, dar Hoskins o prinsese de încheietură.

— Înainte de continua, domnişoară, aş dori să ştiu dacă păstrezi slujba.

Femeia se eliberase cu un gest nervos.

— Ce vreţi să spuneţi, că dacă n-aş rămâne, nu l-aţi mai hrăni? O să mai rămân... o vreme.

Turnase lapte în farfurioară.

— Te vom lăsa singură cu băiatul, domnişoară, spusese Hoskins. Aceasta este singura uşă de acces în Staza Unu şi este bine încuiată şi păzită. Aş dori să înveţi modul cum se operează încuietoarea care, desigur, va fi adaptată pentru amprentele dumitale, nu numai pentru ale mele. Spaţiile de deasupra — arătase spre locul unde ar fi trebuit să se afle plafoanele — sunt de asemenea păzite şi vom fi avertizaţi dacă aici se petrece ceva nelalocul lui.

— Adică voi fi supravegheată? se revoltase domnişoara Fellowes.

Îşi amintise cum, din balcon, zărise aproape perfect interiorul apartamentului.

— Nu, nu, o liniştise Hoskins, intimitatea îţi va fi respectată pe deplin. "Paza" constă exclusiv din senzori electronici, care transmit date ce pot fi interpretate numai de un calculator. Până la alte dispoziţii, domnişoară, începând din seara aceasta, îţi vei petrece nopţile cu copilul. În timpul zilei, vei fi liberă, conform unui orar pe care ţi-l vei fixa personal. O să-ţi îngăduim această libertate.

Domnişoara Fellowes privise derutată apartamentul.

— De ce însă toate aceste precauţii, domnule Hoskins? Băiatul este periculos?

— Este vorba despre consumul energetic, domnişoară. Copilul n-are voie să părăsească apartamentul. Niciodată! Nici măcar pentru o clipă. Indiferent care ar fi motivul. Nici chiar pentru a-i salva viaţa. Nici chiar pentru a salva viaţa *dumitale,* domnişoară. E clar?

Doica ridicase bărbia.

— Înţeleg o dispoziţie, domnule Hoskins, iar meseria mea obişnuieşte să pună sarcinile de serviciu înaintea binelui personal.

— Perfect atunci. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-ne.

Cei doi bărbaţi ieşiseră.

***

Domnişoara Fellowes se întorsese către băieţel. Acesta o privea, iar farfurioara mai conţinea lapte. Răbdătoare, femeia încercase să-i arate cum să ridice vasul şi să-l ducă la gură. El se împotrivise, totuşi se lăsase atins fără să ţipe.

O privea necontenit, cu ochi înspăimântaţi, aşteptând gestul trădător. Ea se pomenise mângâindu-l, încercând să înainteze încet cu degetele spre părul lui, lăsându-l să vadă tot ceea ce făcea, să-şi dea seama că nu exista nici un pericol.

Reuşise să-i mângâie părul, pentru o clipă.

— O să-ţi arăt cum se foloseşte baia, îi spusese după aceea. Crezi că vei putea învăţa?

Vorbea lent, cu blândeţe, ştiind că el nu putea pricepe cuvintele, dar sperând că avea să reacţioneze pozitiv faţă de tonul vocii.

Băieţelul se lansase din nou într-o frază alcătuită din clicăituri ale limbii.

— Te pot ţine de mână? îl întrebase ea.

Întinsese mâna spre el; băiatul o privise. Rămăsese cu mâna întinsă şi aşteptase. Palma băieţelului avansase încet către ea.

— Aşa, aşa, îl încurajase.

El o apropiase până la doi centimetri, după care curajul îi pierise şi o smucise înapoi.

— Nu-i nimic, vorbise calm domnişoara Fellowes, o să încercăm şi mai târziu. Nu vrei să stai aici?

Lovise uşurel cu palma în salteaua patului.

Orele se scurseseră încet, iar progresele erau minime. Doica nu reuşise să-l înveţe să utilizeze nici baia şi nici patul. Ba chiar, după ce dovedise semne clare de oboseală, băieţelul se aşezase pe jos, după care, printr-o mişcare rapidă, se rostogolise sub pat.

Domnişoara Fellowes se aplecase să-l privească, iar ochii lui clipiseră şi el clicăise ceva din limbă.

— Bine, încuviinţase ea, dormi acolo, dacă te simţi mai în siguranţă.

Închisese uşa dormitorului şi se retrăsese în camera cea mare, unde i se adusese un pat de campanie. La insistenţa ei, odaia fusese acoperită cu un plafon improvizat. "Bărbaţii ăştia idioţi", se gândise, "vor trebui să-mi instaleze o oglindă, o servantă şi un lavabou separat, dacă se aşteaptă să-mi petrec nopţile aici."

***

Somnul venea greu. Se pomenise trăgând cu urechea spre eventualele zgomote din camera alăturată. Băiatul nu putea ieşi, nu? Pereţii erau verticali şi foarte înalţi... dar dacă el se putea cocoţa ca o maimuţă? Hoskins spusese totuşi că de sus îi supravegheau senzori electronici.

"Poate fi oare periculos?" se întrebase ea deodată. "M-ar putea ataca?"

În nici un caz; Hoskins nu amintise despre aşa ceva. În nici un caz n-ar fi lăsat-o singură, dacă...

Încercase să râdă de propriile ei temeri. Puştiul n-avea decât trei-patru anişori. Cu toate acestea, nu reuşise să-i taie unghiile. Dacă în timp ce ea dormea, o ataca, folosindu-se de dinţi şi de unghii...

Începuse să respire accelerat. Ce prostie... deşi...

Ascultase concentrată şi de data asta auzise ceva.

Băieţelul plângea.

Nu ţipa, de frică sau de mânie; nu zbiera şi nici nu urla. Plângea încetişor, şi plânsetul lui era scâncetul deznădăjduit al unui copil foarte, foarte singur.

Pentru întâia oară, domnişoara Fellowes se gândise înfiorată: "Sărăcuţul!"

Era, desigur, un copilaş; ce conta forma căpşorului său? Era un copilaş rămas orfan într-un fel în care nici un copil nu mai fusese până atunci. Nu-i dispăruseră doar mama şi tatăl, ci întreaga sa specie. Răpit din epoca sa, rămăsese acum singura creatură de felul lui din lume. Ultima! Singura!

Femeia se simţise copleşită de milă şi în acelaşi timp de ruşine pentru propria ei indiferenţă. Strângându-şi cămaşa de noapte pe lângă coapse (fără să vrea, se gândise: "Mâine, trebuie să-mi aduc un capot"), coborâse din pat şi intrase în odaia copilului.

— Băieţelule, şoptise ea, băieţelule...

Intenţionase să caute sub pat, dar renunţase, gândindu-se la posibilitatea unei muşcături. Aprinsese lumina de veghe şi trăsese patul într-o parte.

Micuţul era ghemuit într-un colţ, cu genunchii strânşi la piept, privind-o cu ochi înlăcrimaţi şi temători.

În lumina difuză, nu i se mai păruse respingător.

— Bietul băieţel, murmurase domnişoara Fellowes, sărăcuţul de el!

Când îl mângâiase pe păr, îl simţise încordându-se, apoi se destinsese.

— Sărăcuţul de el. Nu vrei să te ţin în braţe?

Se aşezase pe podea lângă el, mângâindu-i încet şi ritmic părul, obrazul, braţul. Începuse să murmure încetişor un cântecel lin şi blând.

Băiatul înălţase capul şi-i privise buzele, parcă minunându-se de sunetele auzite.

Îl trăsese mai aproape de ea, în vreme ce o asculta. Îi apăsase uşor căpşorul, aducându-l pe umărul ei. Îşi strecurase braţul pe sub picioruşele sale şi, cu o mişcare lentă, îl ridicase în poală.

Continua să cânte, repetând întruna aceeaşi strofă simplă, şi legănându-se înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Băieţelul se oprise din plâns, iar după o vreme sunetul regulat al respiraţiei sale o anunţase că adormise.

Extrem de grijulie, domnişoara Fellowes împinsese pătuţul în poziţia iniţială şi aşezase copilul pe cearşaf. Îl acoperise şi se uitase la el. În somn, arăta destins şi ca orice alt băieţel adormit. Nu conta atât de mult că era urât. Nu mai conta aproape deloc.

Pornise în vârful picioarelor spre uşă, apoi se gândise: "Şi dacă se trezeşte?"

Se întorsese, luptându-se cu ea însăşi, apoi oftase şi se furişă în pătuţ. Era prea mic pentru un adult. Fusese asaltată de crampe, iar absenţa tavanului o nemulţumea, însă mâna băieţelului se strecurase în mâna ei şi, cumva, domnişoara Fellowes adormise în poziţia aceea.

***

Se deşteptase tresărind, cu impulsul de a ţipa. Abia reuşise să-şi înăbuşe exclamaţia printr-un geamăt. Băiatul o privea cu ochi larg deschişi. Câteva clipe nu-şi amintise cum ajunsese în pătuţul lui, după care, încet şi precaut, fără să-l slăbească din ochi, întinsese un picior şi-l coborâse pe podea, apoi pe celălalt.

Privise iute şi nervos spre plafonul inexistent şi-şi încordase muşchii, pregătindu-se să se ridice.

În aceeaşi clipă, băieţelul întinsese degeţelele lui butucănoase şi-i atinsese buzele, mormăind ceva.

Femeia se înfiorase sub atingere. În lumina zilei, copilul era teribil de urât.

Băieţelul vorbise din nou. Deschisese larg gura şi făcuse un gest cu mâna, de parcă de acolo ar fi ieşit ceva.

Domnişoara Fellowes bănuise despre ce era vorba şi întrebase cu glas tremurător:

— Vrei să cânt?

Băiatul nu răspunsese, ci îi privise gura.

Cu glas uşor fals, domnişoara Fellowes începuse cântecelul pe care-l cântase în timpul nopţii, iar băieţelul cel urât zâmbise. Se legănase stângaci, aproximativ în ritmul muzicii, şi emisese un soi de gâlgâit care ar fi putut să fie începutul unui hohot de râs.

În sinea ei, doica suspinase. Farmecul muzicii ce-mblânzeşte până şi fiarele...* Muzica putea fi de ajutor.

— Aşteaptă, spusese ea. Lasă-mă să mă-mbrac. Durează numai un minut. După aceea, îţi pregătesc ceva de mâncare.

Se îmbrăcase iute, permanent conştientă de absenţa tavanului. Băiatul rămăsese în pat, privind-o atunci când intra în raza lui vizuală. De fiecare dată, ea îi zâmbise şi fluturase din mână. În cele din urmă, el îi răspunsese printr-un gest similar şi domnişoara Fellowes se simţise încântată.

— Vrei griş cu lapte? îl întrebase când terminase cu toaleta.

Pregătise masa în doi timpi şi trei mişcări, apoi îi făcuse semn să vină la ea.

Fie că pricepuse gestul, fie că-l ademenise aroma, băieţelul coborâse din pat.

Doica încercase să-i arate cum să folosească o lingură, dar copilul se retrăsese speriat. "Avem timp destul la dispoziţie", se gândise ea. Se mulţumise să insiste ca el să ridice castronaşul cu propriile sale mâini. Stângaci, vărsând mare parte din conţinut, băiatul reuşise în cel din urmă şi înghiţi majoritatea grişului.

De data aceasta, îi pusese laptele într-un pahar, iar piciul scâncise, descoperind că deschiderea acestuia era prea mică pentru a-şi afunda gura înăuntru. Femeia îi ţinuse mâna, obligând-o să cuprindă paharul cu degetele, să-l ridice şi să-l ducă la gură.

Din nou, vărsase pe el destul, dar, iarăşi, înghiţise mare parte din lapte, iar domnişoara Fellowes era obişnuită cu murdăria.

Spre surprinderea şi uşurarea ei, baia se dovedise o chestiune mai puţin complicată. Copilul înţelesese ce se aştepta din partea lui.

Doica se pomenise mângâindu-l pe păr şi spunându-i:

— Eşti un băieţel bun. Un băieţel deştept.

Şi, spre imensa ei satisfacţie, băiatul surâsese.

"Când zâmbeşte", îşi spusese ea, "este aproape acceptabil."

***

Ceva mai târziu în cursul zilei, sosiseră reporterii.

Domnişoara Fellowes ţinuse băiatul în braţe, iar el se agăţase disperat de ea, în timp ce, de cealaltă parte a uşii, se filma şi se fotografia. Agitaţia îl speriase pe micuţ, care începuse să plângă, dar abia după zece minute domnişoara Fellowes primise aprobarea să se retragă şi să ducă puştiul în altă cameră.

Femeia reapăruse îmbujorată de indignare, ieşise din apartament (prima dată după optsprezece ore) şi închisese uşa în urma ei.

— Cred că v-ajunge! O să-mi ia destul timp până-l liniştesc. Vă rog să plecaţi!

— Imediat, imediat, încuviinţase reprezentantul lui *Times-Herald.* Este însă chiar un copil de Neanderthal sau o farsă?

— Vă asigur, intervenise Hoskins de undeva din spate, că nu-i vorba despre nici o farsă. Copilul este un autentic *Homo neanderthalensis.*

— Este băiat sau fată?

— Băiat, răspunsese sec domnişoara Fellowes.

— Băiatul-maimuţă, spusese cel de la *News.* Asta-i! Un băiat-maimuţă. Cum se comportă?

— Ca orice alt băieţel, replicase nervos domnişoara Fellowes. Nu-i câtuşi de puţin băiat-maimuţă. Se numeşte... ă-ă-ă, Timothy, Timmie — şi se comportă absolut normal.

Alesese numele Timothy la întâmplare; fusese primul care-i venise în minte.

— Timmie, băiatul-maimuţă, repetase individul de la *News* şi,după cum se dovedi, aceea avea să fie denumirea sub care urma să-l cunoască întreaga lume.

Reporterul de la *Globe* se răsucise spre Hoskins:

— Domnule Hoskins, ce intenţionaţi să faceţi cu băiatul-maimuţă?

— Planul meu iniţial, ridicase din umeri bărbatul, a luat sfârşit atunci când am dovedit că este posibil să-l aducem în prezent. Bănuiesc că de acum vor fi interesaţi antropologii şi fiziologii. La urma urmelor, deţinem o fiinţă aflată la limita umanului. De la ea ar trebui să învăţăm multe despre noi şi despre strămoşii noştri.

— Cât timp îl veţi ţine aici?

— Până când spaţiul în care se află ne va fi mai necesar decât persoana lui. Probabil încă destul timp.

— Nu-l puteţi scoate de acolo, întrebă reporterul de la *News,* ca să instalăm echipamente subeterice şi să facem o transmisiune în direct?

— Îmi pare rău, dar copilul nu poate părăsi Staza.

---

* Replică din piesa *The Mourning Bride,* actul I, scena I, de dramaturgul englez William Congreve

— De fapt, ce este Staza?

— Oho, îşi îngăduise Hoskins unul dintre zâmbetele sale fugare, asta ar necesita cam multe explicaţii, domnilor. Timpul, aşa cum îl cunoaştem noi, nu există în Stază. Camerele de acolo se găsesc în interiorul unei sfere invizibile care nu aparţine pe de-a întregul Universului nostru. De aceea, copilul a putut fi extras din fluxul temporal.

— Staţi puţin, intervenise nemulţumit tot cel de la *News,* cum stă treaba asta? Doica intră şi iese din apartament.

— Acelaşi lucru îl puteţi face şi dumneavoastră, răspunsese Hoskins calm. V-aţi deplasa paralel cu liniile de forţă temporală şi n-ar fi implicat un consum sau un câştig de energie. Copilul a fost însă adus din trecut. A traversat liniile acelea şi a acumulat potenţial temporal. Dacă l-am aduce în Universul şi în timpul nostru, consumul de energie ar fi atât de mare încât s-ar arde toată reţeaua electrică şi întregul Washington s-ar cufunda în beznă. Când l-am adus, am prins şi o parte din solul pe care se afla, iar acesta va fi evacuat doar puţin câte puţin.

Reporterii înregistrau grăbiţi cuvintele lui Hoskins. Nu înţelegeau totul şi erau convinşi că nici publicul n-avea să înţeleagă, dar limbajul era ştiinţific şi altceva nu conta.

— Sunteţi dispus să participaţi diseară la o emisiune în direct? întrebase cel de la *Times-Herald.*

— Cred că da, încuviinţase Hoskins, apoi plecaseră cu toţii.

Domnişoara Fellowes privise după ei. Înţelesese la fel de puţin ca şi ziariştii explicaţiile despre Stază şi despre forţe temporale, totuşi clarificase o problemă. Domiciliul forţat al lui Timmie (pe neaşteptate, se trezise că se gândea la băieţel numai sub numele acela) era real, nu impus în mod arbitrar de Hoskins. Se părea că n-avea să-l poată scoate niciodată din Stază.

Bietul copil... Sărăcuţul...

Îl auzise scâncind şi se grăbise să-l aline.

***

Domnişoara Fellowes nu avusese posibilitatea să vadă emisiunea în direct a lui Hoskins şi, deşi aceasta se transmisese în toată lumea, ba chiar şi la avanposturile selenare, ea nu ajunsese în apartamentul unde locuiau doica şi băieţelul cel urât.

Hoskins apăruse în dimineaţa următoare, vesel şi radios.

— A mers bine emisiunea? întrebase domnişoara Fellowes.

— Perfect. Ce mai face... Timmie?

Domnişoara Fellowes se simţise mulţumită de folosirea numelui.

— Este bine. Vino aici, Timmie, domnul acesta drăguţ n-o să-ţi facă nici un rău!

Timmie rămăsese însă în cealaltă odaie; de după tocul uşii, apăreau la răstimpuri câte o şuviţă de păr încâlcit sau un colţ de ochi.

— Ba chiar, urmase femeia, se adaptează remarcabil. Este destul de inteligent.

— Te suprinde?

Ea ezitase o clipă, după care răspunsese:

— Da. Cred că-l considerasem un băiat-maimuţă.

— Băiat-maimuţă sau nu, a făcut multe pentru noi. A făcut cea mai mare reclamă posibilă companiei. Am dat lovitura, domnişoară, am dat lovitura!

Părea că simte nevoia să-şi comunice cuiva bucuria, chiar şi domnişoarei Fellowes.

— Chiar aşa? replicase ea, invitându-l să vorbească.

Bărbatul îşi afundase mâinile în buzunare şi începu:

— De zece ani, lucrăm pe muchie de cuţit, cerşind fiecare bănuţ ori de câte ori se ivea ocazia. A trebuit să renunţăm la toate proiectele de cercetare, cu excepţia acestuia. Am riscat totul şi, când spun asta, să ştii că aşa a fost. Încercarea de a aduce în prezent un om din Neanderthal ne-a costat fiecare leţcaie pe care am reuşit s-o împrumutăm sau s-o furăm — şi unii bani au fost *cu adevărat* deturnaţi din fondurile altor proiecte, pe care le-am utilizat fără aprobare legală. Dacă experimentul n-ar fi reuşit, dădeam faliment.

— De aceea nu există plafoane? întrebase domnişoara Fellowes.

— Poftim? o privise nedumerit Hoskins.

— Nu v-au mai rămas bani pentru plafoane?

— Aha, am înţeles. Nu, acesta a fost doar unul dintre motive. Nu puteam şti cu exactitate dinainte ce vârstă avea neanderthalianul. Detectarea în timp este doar aproximativă şi am fi putut nimeri un exemplar uriaş şi sălbatic. S-ar fi putut să fie nevoie să-l îngrijim de la distanţă, ca pe un animal de la grădina zoologică.

— Dar, fiindcă n-a fost cazul, puteţi monta plafoane?

— Acum, da. Acum avem suficienţi bani. Ni s-au promis fonduri din toate direcţiile. E grozav, domnişoară!

Chipul lui masiv strălucea de un zâmbet care nu pierise nici când plecase.

"Este un bărbat destul de drăguţ", gândise domnişoara Fellowes "atunci când e luat prin

surprindere şi uită să fie prea savant."

Mai reflectase puţin, întrebându-se dacă era însurat, apoi îşi alungase gândul respectiv, pe jumătate stingherită.

— Timmie! strigase ea. Vino aici, Timmie!

***

În lunile ce trecuseră, domnişoara Fellowes se simţise devenind parte integrantă din Staza, Inc. Căpătase un birou pe uşa căruia fusese scris numele ei; o cameră foarte apropiată de casa păpuşilor (nu încetase nici o clipă să numească altfel câmpul de Stază care înconjura ca o sferă apartamentul lui Timmie). Salariul i se majorase substanţial. Casa păpuşilor căpătase plafoane, mobilierul fusese completat şi îmbunătăţit, se mai adăugase o sală de baie — ba chiar, femeia primise un apartament personal în incinta Institutului şi, uneori, nu dormea nopţile cu Timmie. Între casa păpuşilor şi apartamentul ei fusese stabilită o legătură interfon şi Timmie învăţase cum s-o utilizeze.

Domnişoara Fellowes se obişnuise cu Timmie, ba chiar devenise tot mai puţin conştientă de urâţenia lui. Într-o zi, se pomenise privind un băieţel obişnuit, de pe stradă, şi fruntea înaltă a acestuia i se păruse neatrăgătoare, ca şi bărbia pronunţată. Trebuise să se scuture, ca să rupă vraja.

Chiar mai plăcută fusese obişnuirea cu vizitele ocazionale ale lui Hoskins. Era limpede că bărbatul aprecia orice evadare din funcţia sa, tot mai complexă, de şef al Stazei, Inc. şi că se ataşase sentimental de copilul de la care pornise totul, însă domnişoarei Fellowes i se părea că-i făceau plăcere şi conversaţiile cu ea.

Aflase, de altfel, câte ceva despre Hoskins. El inventase metoda de analiză a reflecţiilor razei mezonice care pătrundea în trecut, ca şi metoda de stabilire a Stazei; răceala lui era numai un efort de a ascunde un suflet bun şi... ah, da, *era* însurat.

Singurul aspect cu care domnişoara Fellowes nu se putea acomoda era angajarea ei într-un experiment ştiinţific. În ciuda eforturilor constante, se pomenea implicată direct, ajungând până la dispute cu fiziologii.

O dată, Hoskins o găsise clocotind de furie. N-aveau nici un drept... n-aveau absolut nici un drept! Chiar dacă *era* un Neanderthal, băieţelul nu era un animal.

Se uita după ei, orbită de mânie; privea pur şi simplu uşa deschisă şi auzea plânsetele lui Timmie, când îl observase pe Hoskins. Cine ştie de câtă vreme se afla în faţa ei?

— Pot să intru? întrebase bărbatul.

Doica încuviinţase cu un gest scurt din cap, apoi se grăbise spre Timmie, care se agăţase de ea, prinzând-o şi cu picioruşele lui crăcănate — încă subţiri, atât de subţiri...

Hoskins îl privise, apoi rostise grav:

— Pare nefericit.

— Nu-l învinovăţesc, replicase domnişoara Fellowes. Îl sâcâie zilnic cu recoltări de sânge şi cu teste. Îi dau numai regimuri alimentare sintetice, care n-ar hrăni nici un animal.

— Ştii bine că sunt regimuri ce nu pot fi testate pe oameni.

— Dar n-ar trebui să le încerce nici pe Timmie! Domnule Hoskins, insist! Mi-aţi spus că venirea lui Timmie v-a adus celebritate. Dacă aveţi cât de puţină recunoştinţă pentru asta, *trebuie* să-i ţineţi la depărtare de sărmanul băiat, cel puţin până creşte îndeajuns ca să înţeleagă mai multe. După fiecare şedinţă medicală, are coşmaruri şi nu mai poate dormi. Vă previn, — se ambalase ea deodată —, nu-i mai las înăuntru!

Îşi dăduse seama că ţipase ultimele cuvinte, dar nu se putuse stăpâni.

— Ştiu că-i un Neanderthal, urmase pe un ton mai potolit, însă există multe lucruri pe care neglijăm să le apreciem la Neanderthali. Am citit despre ei. Au avut o cultură proprie şi au fost autorii unora dintre cele mai însemnate invenţii ale omenirii. Domesticirea animalelor, de pildă, roata, sau diversele tehnici de cioplire a pietrei. Au avut chiar şi preocupări spirituale. Îngropau morţii şi puneau lângă aceştia obiectele personale, ceea ce dovedeşte că ei credeau în viaţa după moarte. Putem spune că au inventat religia. Toate astea nu-nseamnă că Timmie are dreptul la un tratament omenesc?

Îl atinsese uşor pe băiat cu palma pe funduleţ, trimiţându-l în camera sa. Când uşa se deschisese, Hoskins zâmbise scurt zărind jucăriile dinăuntru.

— Îşi merită jucăriile, rostise femeia pe un ton defensiv. Altceva nu are şi le merită, după toate prin care trece.

— Nu, nu, să ştii că n-am nici o obiecţie. Mă gândeam doar cât de mult te-ai schimbat din acea primă zi, când erai destul de furioasă că ţi-am băgat un Neanderthal pe gât.

— Cred că nu..., şoptise domnişoara Fellowes dar nu-şi terminase fraza.

Hoskins schimbase subiectul.

— Cam ce vârstă poate avea, domnişoară?

— Nu pot preciza, fiindcă nu ştim cum se dezvoltau Neanderthalii. După statură, ar trebui să aibă vreo trei ani, totuşi specia a fost în general scundă şi, cu toate hărţuielile la care este supus, probabil că nici nu se dezvoltă. Pe de altă parte, după modul cum învaţă

engleza, aş zice că a trecut de patru ani.

— Din rapoarte, n-am sesizat nimic referitor la învățarea englezei.

— Nu vorbeşte decât cu mine, cel puțin deocamdată. Este foarte speriat de ceilalți şi nu-i de mirare. Poate însă cere un obiect sau mâncare. Practic, poate indica orice-i trebuie şi înțelege aproape tot ceea ce-i spun. Desigur — şi-l privise cu şiretenie pe bărbat, încercând să aprecieze dacă era momentul cuvenit —, dezvoltarea lui s-ar putea să nu mai continue.

— De ce?

— Orice copil necesită stimulare, iar Timmie duce o viață izolată. Eu fac tot ce pot, însă nu stau permanent cu el şi nu sunt tot ceea ce are el nevoie. Domnule Hoskins, vreau să spun că are nevoie măcar de un tovarăş de joacă.

Bărbatul încuviințase încetişor din cap.

— Din păcate, este singur, nu? Sărmanul!

Domnişoara Fellowes se destinsese imediat.

— Vă place Timmie, nu?

Era atât de bine să vadă că şi altcineva ținea la băieței

— Sigur că da, zisese Hoskins şi, garda lui fiind coborâtă, domnişoara Fellowes putuse să-i vadă oboseala din ochi.

Imediat, abandonase planurile inițiale şi remarcase îngrijorată:

— Păreți extenuat.

— Adevărat? În cazul ăsta, trebuie să-ncerc să mă prefac mai vioi.

— Presupun că Staza, Inc. este suprasolicitată şi asta vă răpeşte tot timpul.

— Aşa-i, oftase Hoskins. Este vorba despre animale, vegetale şi minerale, în părți egale. Am impresia că n-ai văzut exponatele noastre, domnişoară...

— Nu, nu le-am văzut, dar nu pentru că n-aş fi fost interesată. Pur şi simplu, am fost prea ocupată.

— Acum, nu mai eşti chiar atât de ocupată, rostise el, parcă hotărându-se brusc. Te sun mâine la ora 11 şi te conduc personal. De acord?

— Cu plăcere, zâmbise ea fericită.

Bărbatul încuviințase din cap, îi răspunsese la zâmbet şi plecase.

Tot restul zilei, domnişoara Fellowes fredonase un cântecel. Avea senzația — era ridicol, desigur — că... că-şi fixase o întâlnire sentimentală.

A doua zi, Hoskins sosise punctual, surâzător şi amabil. Doica îşi schimbase halatul cu o rochie. Desigur, una cu o croială sobră; totuşi, de ani de zile nu se mai simțise atât de feminină.

Hoskins o complimentase cu gravitate şi ea acceptase complimentele cu o grație la fel de oficială. Se gândise că era, într-adevăr, un prolog perfect. Apoi, sosise gândul următor: "Prolog... pentru ce?"

Abandonase introspecțiile, grăbindu-se să-i spună la revedere lui Timmie şi să-l asigure că avea să se întoarcă repede. Verificase dacă băieţelul ştia de unde să-şi ia de mâncare.

Hoskins o condusese în aripa cea nouă a clădirii, în care femeia nu mai intrase până atunci. În aer se simțea miros de vopsea, iar zgomotele slabe şi îndepărtate dovedeau că extinderea continua.

— Animale, vegetale şi minerale, repetase el cuvintele din ziua anterioară. Animalele se găsesc acolo şi sunt exponatele noastre cele mai spectaculoase.

Spațiul era împărțit în mai multe incinte, fiecare fiind o sferă Stază individuală. Hoskins p conduse până la fereastra de vizionare a uneia şi femeia privise înăuntru. Văzuse acolo ceva ce i se păruse a fi un pui de găină acoperit cu solzi şi având coadă de reptilă. Clătinându-se pe cele două picioruşe subțiri, puiul alerga de la un perete la celălalt, iar capul delicat, de pasăre, încununat de o creastă osoasă ca de cocoş, se răsucea dintr-o parte în alta. Ghearele cu care erau înzestrate micuțele lui membre anterioare se încleştau şi se descleştau întruna.

— Este dinozaurul nostru, explicase Hoskins. Îl avem de câteva luni. Nu ştiu când îi vom putea da drumul.

— Dinozaur?

— Te aşteptai la un gigant?

— Cred c-a fost o reacție normală, se înroşise domnişoara Fellowes. Ştiu însă că au existat şi specii mai mici.

— Te rog să mă crezi că-i exact ceea ce ne-am dorit. De obicei, este investigat, dar se pare că acum are o oră de pauză. S-au descoperit câteva lucruri interesante. De pildă, nu are sângele rece, ci deține o modalitate, imperfectă, de păstrare a temperaturii interne, superioară celei din mediul ambiant. Din păcate, este un mascul. De când l-am adus, încercăm să găsim o femelă, dar încă n-am avut noroc.

— De ce căutați o femelă?

O privise încruntat.

— Ca să putem avea posibilitatea de a obține ouă fertile şi pui de dinozaur.

— Aşa-i, ce întrebare prostească din partea mea!

După aceea, Hoskins o condusese în secțiunea trilobiților.

— Acela este profesorul Dwayne de la Universitatea Washington, îi explicase el. Este specialist în chimie nucleară şi analizează concentraţia izotopilor din oxigenul apei.

— De ce?

— Este apă din "supa primordială", veche de peste cinci sute de milioane de ani. Concentraţia izotopilor oferă temperatura oceanului la momentul respectiv. Întâmplător, Dwayne însuşi nu este deloc interesat de trilobiţi, dar alţii se ocupă exclusiv cu disecţia lor. Ei sunt norocoşii, pentru că nu le trebuie decât bisturiuri şi microscoape. Dwayne trebuie să poarte după el un spectrograf masiv, ori de câte ori are de efectuat o experienţă.

— De ce? Nu poate...

— Nu, nu poate. Nu poate scoate absolut nimic din incintă.

Văzuseră după aceea specimene de plante primitive şi eşantioane de rocă. Acelea erau vegetalele şi mineralele. Fiecare specimen era studiat de un cercetător. Parcă s-ar fi găsit într-un muzeu; un muzeu adus la viaţă şi slujind drept centru de cercetare.

— Dumneavoastră trebuie să supravegheaţi toate astea, domnule Hoskins?

— Doar indirect, domnişoară. Slavă cerului, am subordonaţi! Pe mine mă interesează doar aspectele teoretice ale problemei: natura timpului, tehnica detecţiei intertemporale mezonice şi altele. Le-aş schimba pe toate pentru o metodă de detectare a obiectelor aflate la mai puţin de zece mii de ani în trecut. Dacă am putea ajunge în epocile istorice ale omenirii...

Fusese întrerupt de agitaţia din jurul unei incinte îndepărtate, dinspre care se auzea vociferând un glas ascuţit. Hoskins se încruntase.

— Scuză-mă, murmură şi se grăbise într-acolo.

Domnişoara Fellowes îl urmase, încercând să ţină pasul, fără să alerge.

— Trebuie să termin câteva etape vitale ale cercetării! protesta un bărbat vârstnic cu o barbă îngustă şi învăpăiat la faţă. Nu-nţelegeţi?

Un tehnician în salopetă, având brodată pe buzunarul de la piept monograma SI (Staza, Inc.), îi explicase situaţia lui Hoskins:

— Din capul locului, s-a stabilit cu domnul profesor Ademewski că specimenul nu poate rămâne decât două săptămâni.

— Nu ştiam cât vor dura cercetările! se înfierbântase Ademewski. Nu sunt profet.

— Domnule profesor, rostise Hoskins, trebuie să ne înţelegeţi că dispunem de un spaţiu limitat. Specimenele trebuie schimbate. Bucata aceea de calcopirită trebuie să se întoarcă înapoi, deoarece mulţi oameni aşteaptă alt eşantion.

— De ce n-o pot lua cu mine?

— Ştiţi prea bine că-i imposibil.

— Câteva kilograme nenorocite de rocă? De ce?

— Ştiţi foarte bine că nu ne putem îngădui un asemenea consum de energie!

— Chestiunea este, intervenise tehnicianul, că domnul Ademewski, contrar specificaţiilor, a încercat să scoată piatra, iar eu am fost pe punctul să dezactivez Staza, fără să ştiu că dumnealui se afla acolo.

Se lăsase tăcerea, iar Hoskins se întorsese cu un aer oficial şi rece spre cercetător.

— Este adevărat, domnule profesor?

Ademewski îşi dresese glasul.

— Nu mi s-a părut că fac...

Hoskins ridicase mâna şi apucase un fir aflat în exteriorul incintei respective. Trăsese de el.

Domnişoara Fellowes, care privea în interior, la eşantionul de rocă banală ce stârnise disputa, tresărise brusc când acesta dispăruse. Incinta era goală.

— Domnule profesor, vorbise Hoskins, permisul dumneavoastră de acces în Stază este anulat definitiv. Regret!

— Dar...

— Îmi pare rău. Aţi violat una dintre regulile cele mai stricte.

— Voi face apel la Asociaţia Internaţională...

— N-aveţi decât! Într-un asemenea caz, nu vi se va da niciodată dreptate.

Se răsucise cu spatele spre profesorul care protesta şi (încă palid de furie) se adresase domnişoarei Fellowes:

— Accepţi o invitaţie ia prânz?

***

O condusese în separeul directorilor din sala de mese a companiei. Îi salutase pe cei de acolo şi o prezentase pe domnişoara Fellowes, firesc şi degajat, deşi ea se simţea oarecum stânjenită.

"Ce vor crede despre mine?" se întrebase şi încercase cu disperare să afişeze un aer cât mai sobru şi profesional.

— Aveţi deseori parte de asemenea incidente? se interesase ea. Mă refer la profesorul acela...

Apoi, luase furculița şi începuse să mănânce.

— Nu, răspunsese apăsat bărbatul. Este prima dată că s-a întâmplat aşa ceva. Desigur, am discuții permanente cu cercetătorii şi trebuie să-i conving că n-au voie să ia specimenele dinăuntru, dar acum a fost prima dată când cineva a trecut *realmente* la fapte.

— Țin minte că, odată, vorbeați despre consumul energetic.

— Aşa este. Am încercat, bineînțeles, să-l luăm în considerare şi este imposibil să nu se întâmple şi accidente, de aceea trebuie să avem surse energetice speciale, care să poată susține consumul provocat de o ieşire accidentală din Stază. Asta nu înseamnă, totuşi, că am dori să vedem cum, într-o jumătate de secundă, se duce pe apa Sâmbetei rezerva energetică acumulată într-un an... sau că ne-am putea permite acest lucru, fără să ne întârziem cu ani buni planurile de dezvoltare. În plus, imaginează-ți că profesorul s-ar fi găsit în incintă în momentul dezactivării Stazei.

— Ce s-ar fi întâmplat?

— Obiectele şi cobaii pe care i-am utilizat în asemenea experimente au dispărut. Probabil că au ajuns în trecut — ca să zic aşa, au fost târâți de eşantionul care revenea în timpul lui de obârşie. Din acest motiv, a trebuit să ancorăm acele obiecte din interiorul Stazei pe care nu dorim să le pierdem şi procedura respectivă este destul de complicată. Nefiind ancorat, profesorul ar fi dispărut o dată cu roca în Pliocen, la două săptămâni — timpul cât piatra a stat în laborator — după ce fusese luată de acolo.

— Îngrozitor!

— Nu pentru profesor, te asigur. Dacă ar fi fost atât de inconştient s-o facă, asta ar fi meritat. Închipuie-ți însă ce efect ar fi avut vestea, dacă ar fi ajuns la cunoştința publicului. Atât ne-ar fi trebuit — să se afle de pericolele potențiale. Toate subvențiile ni s-ar fi sistat, uite-aşa!

Pocnise din degete şi plimbase absent mâncarea prin farfurie.

— Nu l-ați fi putut aduce înapoi? întrebase domnişoara Fellowes. La fel cum ați adus piatra?

— Nu. O dată ce un obiect se întoarce în timp, focalizarea inițială se pierde — se face excepție atunci când avem interes s-o menținem, ceea ce nu era cazul acum. De fapt, nu-i niciodată cazul. Regăsirea profesorului ar fi necesitat o refocalizare, ceva similar cu aruncarea unei undițe în ocean cu intenția de a prinde un anumit peşte. Dumnezeule, mă îngrozesc când mă gândesc câte măsuri de precauție am luat pentru evitarea accidentelor! Fiecare incintă Stază este prevăzută cu propriul ei dispozitiv de dezactivare — asta deoarece fiecare incintă are altă focalizare şi trebuie să poată fi dezactivată independent de celelalte. Cu toate acestea, nici unul dintre dispozitive nu-i acționat decât în ultima clipă, iar acționarea nu se poate face decât din exteriorul Stazei. După cum ai văzut, modalitatea respectivă necesită un oarecare efort fizic şi nu se poate petrece accidental.

— Dar... istoria nu se modifică, dacă deplasați obiecte prin timp?

Hoskins ridicase din umeri.

—Teoretic, aşa ar trebui să fie. În practică, istoria nu se modifică, cu excepția unor cazuri neobişnuite. Scoatem mereu obiecte din Stază — molecule de aer, bacterii, praf... Cam zece la sută din consumul nostru energetic acoperă micropierderile de această natură. Dar chiar şi deplasarea unor obiecte de dimensiuni mari prin timp determină schimbări ce se amortizează. Să luăm, de pildă, calcopirita aceea din Pliocen. Este posibil ca, datorită absenței de două săptămâni, vreo insectă să nu-şi mai regăsească adăpostul şi să moară. Asta ar putea determina, la rândul, ei o serie întreagă de schimbări, însă matematica Stazei indică faptul că seria este convergentă. Dimensiunile schimbărilor se reduc în timp şi se revine la starea inițială.

— Adică... realitatea se vindecă singură?

— Putem zice şi aşa. Dacă extragi un om din Timp sau dacă-l trimiți în trecut, "rana" este mai mare. Dacă individul este unul obişnuit, rana se va tămădui la fel ca în cazul unui obiect. Desigur, foarte mulți ne bombardează cu cereri de a-l aduce în prezent pe Lincoln, pe Mohamed sau pe Lenin. *Aşa ceva* nu se poate. Chiar dacă am putea depista aceste personaje, modificarea realității prin extragerea unuia dintre modelatorii istoriei ar fi prea severă ca să se mai amortizeze. Există metode prin care putem calcula dacă o schimbare va fi prea importantă, şi atunci ne ferim să atingem limita respectivă.

— Atunci, Timmie...

— El nu ridică nici o problemă în direcția asta. Realitatea se găseşte în siguranță. Deşi... — Privise iute spre femeie şi continuase: Nu contează. Spuneai ieri că Timmie are nevoie de un tovarăş de joacă.

— Da, surâsese încântată domnişoara Fellowes. Crezusem că n-ați fost atent.

— Ba da. L-am îndrăgit pe băiețel, apreciez sentimentele dumitale față de el şi am vrut să-ți explic despre ce-i vorba. Ai văzut cu ce ne ocupăm şi ai desluşit câte ceva din dificultățile cu care ne confruntăm, deci ştii de ce, oricât am dori-o, nu-i putem asigura lui Timmie un tovarăş.

— Nu puteți? repetase femeia dezamăgită.

— Ți-am explicat... Ar trebui să avem un noroc extraordinar ca să dăm peste alt Neanderthal de vârsta lui şi — chiar dacă am avea norocul acela — prezența altei ființe umane în Stază ar spori riscurile.

Domnişoara Fellowes pusese linguriţa pe masă şi rostise hotărât:

— Domnule Hoskins, nu mă referisem doar la acest aspect. Nu doresc să aduceți alt Neanderthal în prezent. Ştiu că este imposibil. Mult mai uşor ar fi să aduceți alt copil, care să se joace cu Timmie.

— Copilul unui *om?* o privise el uimit.

— *Alt* copil, repetase domnişoara Fellowes pe un ton de-a dreptul ostil acum. Timmie este om.

— Nici prin gând nu mi-a trecut aşa ceva.

— De ce? De ce nu v-a trecut? Ce vi se pare nefiresc? Aţi smuls copilul acesta din epoca lui şi l-aţi transformat într-un veşnic prizonier. Nu-i datoraţi chiar nimic? Domnule Hoskins, dacă în lumea aceasta există vreun bărbat care să fie tatăl copilului din toate punctele de vedere, cu excepția celui biologic, atunci dumneavoastră sunteți acela. De ce nu puteți face pentru el un lucru atât de neînsemnat?

— *Tatăl* lui? exclamase Hoskins, sculându-se nesigur. Domnişoară, dacă n-ai nimic împotrivă, te voi conduce înapoi.

Reveniseră la casa păpuşilor într-o tăcere pe care nici unul dintre ei n-o întrerupsese.

***

Multă vreme după aceea, domnişoara Fellowes îl văzuse pe Hoskins doar în treacăt. Uneori îi părea rău de cele întâmplate; alteori, când Timmie era mai absent ca de obicei sau când petrecea ore întregi, tăcut, în fața ferestrei, femeia se gândea cu ură: "Bărbat stupid!"

Cu fiecare zi, vorbirea lui Timmie se îmbunătățise şi devenise tot mai exactă. Nu scăpase de un soi de accent moale, tărăgănat, pe care domnişoara Fellowes îl găsea de-a dreptul delicios. Când era surescitat, revenea la clicăiturile din limbă, însă o făcea tot mai rar. Se părea că uitase de zilele de dinainte să ajungă în prezent — dacă n-ar fi fost visele.

Pe măsură ce creşcuse, fiziologii îşi pierduseră interesul față de el, iar locul lor fusese preluat de psihologi. Domnişoara Fellowes nu era sigură dacă nu cumva îi detesta pe aceştia mai mult decât pe primii. Dispăruseră seringile de recoltare, vaccinurile şi regimurile alimentare speciale. Acum, Timmie era pus să treacă peste bariere, ca să ajungă la hrană şi apă. Trebuia să ridice panouri, să deplaseze bare, să se întindă după frânghii. Iar şocurile electrice slabe îl făceau să plângă şi o înnebuneau pe domnişoara Fellowes.

Nu voia să se ducă la Hoskins; nu voia să i se plângă, deoarece ori de câte ori se gândea la el îşi amintea chipul lui, de partea cealaltă a mesei din separeu, ochii i se umezeau şi se gândea: "Bărbat stupid, *stupid!"*

Apoi, într-o bună zi, glasul lui Hoskins răsunase pe neaşteptate în casa păpuşilor:

— Domnişoară Fellowes!

Doica ieşise fără să schițeze un zâmbet, netezindu-şi halatul, şi se oprise surprinsă, trezindu-se în prezența unei femei palide, zvelte, de înălțime mijlocie. Părul blond şi tenul îi confereau un aspect de fragilitate. Înapoia ei, încleştat cu o mână de fustă, se zărea un băieţaş de vreo patru ani, cu chip rotund şi ochi mari.

— Scumpa mea, vorbise Hoskins, aceasta este domnişoara Fellowes, doica băiatului. Domnişoară Fellowes, soția mea.

Aceea era soția lui Hoskins? Nu arăta aşa cum şi-o imaginase domnişoara Fellowes. La urma urmelor, de ce nu? Era normal ca un bărbat ca Hoskins să-şi aleagă o făptură plăpândă ca tovarăşă de viață. Dacă asta-şi dorea...

Se străduise să se comporte cât mai firesc.

— Bună ziua, doamnă Hoskins. Acesta este... băieţelul dumneavoastră?

Era *într-adevăr o* surpriză. Şi-l imaginase pe Hoskins în calitate de soț, dar nu ca părinte, decât, desigur... Întâlnise privirea gravă a bărbatului şi se îmbujorase.

— Da, el este băiatul meu, Jerry, zise Hoskins. Jerry, spune-i "bună ziua" domnişoarei.

Accentuase oare, puțin, cuvântul "el"? Voise să spună că *acela* era fiul său, iar nu...

Jerry se înfundase şi mai mult în fusta mamei sale şi murmurase un salut. Ochii doamnei Hoskins cercetau peste umărul doicii, parcurgând încăperea, căutând ceva.

— Haideți să intrăm, zisese bărbatul. Haide, scumpo! Când treci pragul, vei încerca o uşoară senzație neplăcută, dar foarte scurtă.

— Îl luați şi pe Jerry? întrebase domnişoara Fellowes.

— Bineînțeles. El va fi tovarăşul de joacă al lui Timmie. Dumneata ai spus că Timmie are nevoie de un tovarăş de joacă. Sau ai uitat?

— Dar... — Îl privi complet surprinsă. — Băieţelul *dumneavoastră?*

— Al cui altul? replică el cu subînțeles. Nu asta doreai? Hai, scumpo. Haidem!

Doamna Hoskins îl ridicase pe Jerry în brațe cu un efort vădit şi, şovăind, păşise peste prag. Jerry se zbătuse, detestând senzația.

— Creatura este aici? întrebase doamna Hoskins. N-o văd.

— Timmie, strigă domnişoara Fellowes. Vino încoace!

Timmie privise pe după tocul uşii, uitându-se la băieţelul venit în vizită. Braţele doamnei Hoskins se încordaseră vizibil.

— Gerald, şoptise ea, eşti sigură că nu-i nici un pericol?

— Dacă vă referiţi la Timmie, intervenise prompt domnişoara Fellowes, nici nu poate fi vorba despre aşa ceva. Este un băieţel manierat.

— Totuşi, este un săi... un sălbatic.

Efectul emisiunilor despre băiatul-maimuţă.

— Nu este un sălbatic, rosti apăsat domnişoara Fellowes. Este la fel de liniştit şi de înţelegător ca orice copil de cinci ani şi jumătate. Sunteţi extrem de generoasă, doamnă, acceptând ca băiatul dumneavoastră să se joace cu Timmie, însă nu aveţi motive de îngrijorare.

— Nu ştiu dacă voi accepta, pufnise doamna Hoskins.

— Scumpo, am stabilit deja, intervenise bărbatul. Să nu mai începem o discuţie. Lasă-l pe Jerry jos.

Doamna Hoskins se conformase şi băiatul se lipise cu spatele de ea, privind ochii ce-l fixau din cealaltă cameră.

— Vino încoace, Timmie, spuse domnişoara Fellowes, nu-ţi fie teamă!

Încetişor, Timmie avansase în odaie. Hoskins se aplecase şi descleştase degetele lui Jerry de pe fusta mamei sale.

— Retrage-te, scumpo. Dă-le copiilor o şansă.

Băieţii stăteau faţă în faţă. Deşi mai mic ca vârstă, Jerry era cu doi centimetri mai înalt şi, în prezenţa staturii sale drepte şi a capului proporţionat, grotescul lui Timmie era, brusc, la fel de pronunţat ca şi în primele zile.

Buzele domnişoarei Fellowes tremuraseră.

Micuţul Neanderthal vorbise primul, cu o şovăială copilărească.

— Cum te cheamă? întrebase el şi întinsese gâtul înainte, parcă pentru a cerceta mai îndeaproape trăsăturile celuilalt.

Speriat, Jerry răspunsese printr-un brânci puternic care-l trântise pe Timmie. Amândoi începuseră să plângă zgomotos şi doamna Hoskins îşi luase copilul în braţe, în timp ce domnişoara Fellowes, clocotind de o mânie înăbuşită, îl ridicase pe Timmie şi-l alinase.

— Instinctiv nu se plac, comentase doamna Hoskins.

— La fel de instinctiv ca oricare alţi doi copii care nu se cunosc, replicase soţul ei pe un ton obosit. Acum, pune-l jos pe Jerry şi lasă-l să se acomodeze. De fapt, ar fi chiar mai bine să plecăm. Domnişoara Fellowes o să mi-l aducă pe Jerry ceva mai târziu şi-l voi trimite acasă cu şoferul.

***

În ora următoare, ambii băieţei fuseseră extrem de agitaţi. Jerry plânsese după mama lui, o lovise pe domnişoara Fellowes, dar în cele din urmă îngăduise să fie convins să sugă o acadea. Timmie căpătase şi el una, iar după o oră domnişoara Fellowes îi determinase să se joace cu acelaşi set de cuburi, deşi în colţuri opuse ale camerei.

Femeia se simţise stânjenitor de recunoscătoare faţă de Hoskins atunci când i-l dusese pe Jerry.

Căutase o modalitate prin care să-i mulţumească, dar bărbatul o împiedicase prin morga lui oficială. Poate că n-o putea ierta că-l făcuse să se simtă ca un tată crud. Poate că, la urma urmelor, faptul că-şi adusese propriul său copil constituia o încercare de a dovedi atât că era un tată bun pentru Timmie, cât şi faptul că nu era tatăl lui. Ambele simultan!

De aceea, doica reuşise să spună doar:

— Mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult.

Iar bărbatul reuşise să spună doar:

— N-ai pentru ce.

Devenise o rutină. De două ori pe săptămână, Jerry era adus pentru o oră de joacă, extinsă ulterior la două ore. Copiii îşi învăţaseră numele şi obiceiurile şi se jucaseră împreună.

După primul val de recunoştinţă, domnişoara Fellowes constatase că nu-l plăcea pe Jerry. Era mai voinic şi mai greoi, dominator în toate privinţele, şi-l împingea pe Timmie într-un rol complet secundar. Singurul lucru care o făcea să accepte situaţia era faptul că, în ciuda dificultăţilor, Timmie aştepta cu tot mai multă încântare apariţiile periodice ale tovarăşului său de joacă.

"Altceva nu avea micuţul", ofta femeia în sinea ei.

O dată, privindu-i, se gândise: "Cei doi copii ai lui Hoskins, unul făcut cu soţia şi celălalt cu Staza."

În vreme ce ea...

"Dumnezeule", îşi spusese, apăsându-şi tâmplele cu podul palmelor şi simţindu-se ruşinată, "sunt geloasă!"

***

— Domnişoară Fellowes, spusese Timmie (prevăzătoare, doica nu-i îngăduise niciodată să-i spună în alt fel), eu când o să merg la şcoală?

Ea îi privise ochii căprui, curioşi, şi-i mângâiase uşor părul aspru şi creţ. Era partea cea mai neîngrijită a băiatului, deoarece îl tundea ea însăşi, în vreme ce Timmie se foia sub foarfecă. Femeia nu ceruse un ajutor calificat, deoarece neorânduiala tunsorii slujea la mascarea proeminenţelor craniului.

— Unde ai auzit de şcoală? îl întrebase.

— Jerry merge la şcoală. La gră-di-ni-ţă, silabisise el cu atenţie. Merge în multe locuri. Afară. Eu când voi putea merge afară, domnişoară Fellowes?

Ea simţise o împunsătură în inimă. Bineînţeles, nu avea cum să-l împiedice pe Timmie să audă tot mai multe despre lumea exterioară, în care băieţelul n-avea să poată intra niciodată.

— Păi, se prefăcuse veselă, ce să faci la grădiniţă?

— Jerry spune că joacă jocuri şi au videobenzi. Zice că sunt mulţi copii. Zice... zice...

Se gândise, apoi ridicase triumfător ambele mânuţe cu degetele răşchirate.

— Zice că sunt atâţia.

— Ţi-ar plăcea să vezi videobenzi? întrebase domnişoara Fellowes. Îţi pot aduce unele foarte frumoase. Şi benzi muzicale.

Pentru un răstimp, Timmie se potolise.

***

În lipsa lui Jerry, Timmie privea videobenzile, iar domnişoara Fellowes îi citea ore în şir cărţi pentru copii.

Trebuia să-i explice multe lucruri, chiar şi în cea mai simplă povestire, lucruri ce depăşeau universul celor trei încăperi. De când îi fuseseră explicate condiţiile şi obiectele din exterior, Timmie începuse să viseze mai des.

Visele erau întotdeauna la fel. Ezitând, băieţelul încercase să le explice domnişoarei Fellowes. În vise, el se găsea afară, un "afară" pustiu, însă uriaş, uneori populat de copii şi de obiecte ciudate şi greu de descris, pe jumătate imaginate din cărţi şi pe jumătate provenite din îndepărtatele sale amintiri neanderthaliene.

Dar copiii şi obiectele îl ignorau şi, cu toate că Timmie se găsea în lume, nu făcea niciodată parte din ea, ci era la fel de singur ca şi în camerele sale... şi se trezea plângând.

Domnişoara Fellowes încercase să ia visele în râs, dar în unele nopţi plângea şi ea în dormitorul personal.

***

Într-o zi, pe când domnişoara Fellowes îi citea, Timmie îi pusese palma sub bărbie şi o ridicase uşurel, până ce privirile lor se întâlniseră.

— De unde ştii ce să zici? întrebase el.

— Vezi semnele astea? îi arătase femeia. Ele îmi spun ce să zic. Ele alcătuiesc cuvintele.

Timmie le privise îndelung şi curios, luându-i cartea din mâini.

— Unele semne sunt la fel, remarcase el.

Femeia râsese, încântată de agerimea lui, şi încuviinţase.

— Aşa-i. Vrei să-ţi arăt cum se fac semnele?

— Da. Ar fi un joc frumos.

Ea nu se gândise că băieţelul ar fi putut învăţa să citească. Până în clipa când Timmie îi citise dintr-o carte, domnişoarei Fellowes nu-i trecuse prin minte că el putea învăţa să citească.

Pentru ca, după câteva săptămâni, dimensiunile realizării s-o lovească realmente ca un ciocan. Timmie îi stătea în poală, urmărind cuvânt cu cuvânt literele dintr-o carte pentru copii, şi-i citea. El îi citea doicii!

Se ridicase tulburată în picioare şi spusese:

— Mă întorc repede, Timmie. Vreau să vorbesc ceva cu domnul Hoskins.

Surescitată la culme, i se păruse că avea un răspuns pentru nefericirea lui Timmie. Dacă băieţelul nu putea părăsi apartamentul ca să intre în lume, lumea trebuia să fie adusă în cele trei odăi — prin cărţi, videobenzi şi înregistrări audio. Timmie trebuia să fie educat la întreaga sa capacitate. Măcar atât îi datora lumea.

***

Îl găsise pe Hoskins într-o stare ciudat de asemănătoare cu a ei; un fel de triumf combinat cu mândrie. Biroul şi secretariatul erau neobişnuit de aglomerate şi, pentru o clipă, domnişoara Fellowes se gândi că n-avea să-l poată vedea, aşa cum stătea, uitată, în anticameră.

O văzuse însă el şi-i zâmbise larg.

— Intră, domnişoară.

Rosti câteva cuvinte în interfon, după care-l deconectase.

— Ai auzit? Nu, bineînţeles, n-aveai cum. Am făcut-o! Am dat lovitura! Am obţinut detecţia intertemporală a trecutului apropiat.

— Adică, încercase ea să-şi uite pentru o clipă propria bucurie, puteţi aduce în prezent o persoană din societatea civilizată?

— Exact! Am reuşit focalizarea unei persoane din secolul al XIV-lea. Închipuie-ţi! *Închipuie-ţi!* Dacă ai şti cât de fericit sunt să scap de Mezozoicul ăsta, să-i înlocuiesc pe paleontologi cu istorici... Voiai însă să-mi spui ceva, nu? Dă-i drumul, dă-i drumul! M-ai găsit într-o pasă bună. Poţi cere orice îţi doreşti.

— Mă bucur, surâsese domnişoara Fellowes. Mă întrebam dacă nu putem stabili un sistem educaţional pentru Timmie.

— Educaţional? În ce sens?

— Păi, în toate sensurile. O şcoală. Să poată învăţa.

— Dar *poate* învăţa?

— În mod sigur, *învaţă* chiar acum. Poate să citească. Asta l-am învăţat eu.

Hoskins tăcuse, părând brusc deprimat. După o vreme, spusese:

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, domnişoară.

— Spuneaţi că vă pot cere orice doresc...

— Ştiu, şi n-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Vezi, domnişoară, sunt sigur că-ţi dai seama că nu putem menţine la nesfârşit experimentul Timmie.

Femeia îl privise pe neaşteptate îngrozită, deşi nu pricepuse prea bine ce voise să afirme. Cum adică "nu putem menţine"? O amintire dureroasă i-l readusese în minte pe profesorul Ademewski şi eşantionul său mineral, care-i fusese luat după două săptămâni.

— Dar este vorba de un copil, şoptise ea. Nu de o piatră...

Hoskins se foise stânjenit.

— Nici chiar unui copil nu i se poate acorda o importanţă excesivă, domnişoară. Acum, când ne aşteptăm la persoane din trecutul nostru istoric imediat, vom avea nevoie de tot spaţiul disponibil al Stazei.

— Dar nu puteţi..., protestase ea. Timmie... Timmie...

— Domnişoară Fellowes, te rog, n-are rost să te agiţi! Timmie n-o să plece imediat, ci abia peste câteva luni. Între timp, o să facem tot ce putem.

Ea continua să-l fixeze cu privirea.

— Doreşti un pahar de apă?

— Nu, şoptise doica. Nu-mi trebuie nimic.

Se ridicase, simţindu-se în mijlocul unui coşmar, şi ieşise.

"Timmie", se gândise ea, *"n-o* să mori. *N-o* să mori."

***

Era foarte bine să-şi repete că Timmie nu trebuia să moară, dar cum avea să aranjeze acest lucru? În primele săptămâni, domnişoara Fellowes se agăţase doar de speranţa că tentativa aducerii în prezent a unei persoane din secolul al XIV-lea avea să eşueze. Teoriile lui Hoskins puteau fi eronate, sau transpunerea lor în practică defectuoasă. Atunci, situaţia avea să continue ca şi până atunci.

Bineînţeles, restul omenirii nu spera la fel şi, în mod iraţional, domnişoara Fellowes detestase omenirea din acest motiv. Proiectul "Evul Mediu" atinsese un apogeu publicitar. Mass-media şi publicul tânjiseră după aşa ceva. De multă vreme, Staza, Inc. nu mai venise cu nimic senzaţional. Un mineral nou sau alt peşte străvechi nu mai interesa pe nimeni. *Acum,* însă, era vorba despre cu totul *altceva.* O persoană din trecutul istoric imediat — un adult care să vorbească o limbă cunoscută, cineva care putea rescrie practic istoria.

Ora H se apropia, iar de data aceasta n-aveau să mai fie doar trei privitori pe un balcon. De data aceasta, omenirea întreagă avea să asiste în direct. Tehnicienii Stazei aveau să-şi joace rolurile în faţa întregii lumi.

Domnişoara Fellowes era aproape îngrozită de timpul care se scurgea inexorabil. Când Jerry Hoskins apăruse pentru obişnuita sa şedinţă de joacă în compania lui Timmie, femeia de-abia îl recunoscuse. Nu pe el îl aşteptase.

Secretara care-l adusese plecase repede, după ce o salutase neatent pe domnişoara Fellowes. Se grăbea să prindă un loc cât mai bun, de unde să asiste la finalul Proiectului Evul Mediu. Doica se gândise cu amărăciune că aşa ar fi trebuit să facă şi ea, dacă i-ar fi sosit

înlocuitoarea promisă.

Jerry se apropiase nesigur de ea.

— Domnişoară Fellowes...

Scosese din buzunar o tăietură dintr-un ziar.

— Ce este, Jerry?

— Asta-i poza lui Timmie?

Femeia îl privise, apoi îi smulsese articolul din mână. Surescitarea produsă de Proiectul Evul Mediu retrezise un uşor interes din partea mass-media în privinţa lui Timmie.

Jerry o privise printre pleoapele mijite, apoi rostise:

— Scrie că Timmie este un băiat-maimuţă. Ce-nseamnă asta?

Domnişoara Fellowes îl înşfăcase de mână şi de-abia se stăpânise să nu-l zgâlţâie.

— Să nu mai spui asta niciodată, Jerry! Niciodată, înţelegi? Este un cuvânt urât şi nu trebuie să-l foloseşti.

Jerry se trăsese speriat din strânsoarea ei.

Domnişoara Fellowes rupsese cu răutate articolul,

— Acum, du-te înăuntru şi joacă-te cu Timmie! Are o carte nouă şi vrea să ţi-o arate.

În sfârşit, apăruse şi fata. Doica n-o cunoştea; acum, când Proiectul Evul Mediu începuse numărătoarea inversă, nu mai era disponibilă nici una dintre suplinitoarele folosite ocazional, totuşi secretara lui Hoskins îi promisese că-i va găsi pe cineva.

Domnişoara Fellowes se străduise să-şi ascundă suspiciunea din glas.

— Dumneata ai fost trimisă la Sectorul Unu Stază?

— Da. Mă numesc Mandy Terris. Dumneavoastră sunteţi domnişoara Fellowes?

— Exact.

— Mă scuzaţi că am întârziat. Este atâta agitaţie...

— Ştiu. Aş dori ca să...

— Veţi fi spectatoare, nu?

Pe chipul frumuşel şi prelung al fetei era întipărită o expresie de invidie.

— Nu contează asta. Aş dori să intrăm şi să faci cunoştinţă cu Timmie şi cu Jerry. Ei se vor juca în următoarele două ore, aşa că n-o să ai probleme. Au laptele la îndemână şi suficiente jucării. De fapt, cel mai bine ar fi să-i laşi mai mult singuri. Să-ţi arăt acum unde sunt toate şi...

— Timmie este băiatul-mai...

— Timmie este subiectul Stazei, o întrerupsese ferm domnişoara Fellowes.

— Vreau să spun, el este cel care n-are voie să iasă, nu?

— Exact. Haide, intră. Este târziu.

Când, în cele din urmă, plecase, Mandy strigase după ea cu glas ascuţit:

— Sper s-aveţi un loc bun şi să dea Dumnezeu să reuşească!

Domnişoara Fellowes nu avusese curajul să spună exact ce anume gândea. Se grăbise, fără să privească înapoi.

***

Datorită întârzierii, *nu* obţinuse un loc bun. Abia reuşise să ajungă la uriaşul ecran de vizionare din sala de asamblare. Se simţise străbătută de un fior de regret. Dacă ar fi fost chiar acolo, dacă ar fi putut cumva să ajungă lângă aparate, dacă ar fi fost, cumva, capabilă, să influenţeze experimentul...

Găsise tăria să-şi învingă nebunia aceea. Simpla distrugere nu ajuta cu nimic. Hoskins avea să reconstruiască, să reechipeze şi să reia efortul, iar ea n-avea să mai primească aprobarea de a-l vedea pe Timmie.

Nimic n-ar fi fost de folos. Nimic — cu excepţia eşecului experimentului, a ratării sale definitive.

De aceea, aşteptase pe toată durata numărătorii inverse, privind fiecare mişcare de pe ecran, cercetând chipurile tehnicienilor, pe măsură ce obiectivul video trecea de la unul la altul, căutând o privire de îngrijorare sau de nesiguranţă, semnul unei erori neaşteptate, privind, privind...

Nu zărise nimic. Numărătoarea ajunsese la zero şi, în linişte, nespectaculos, experimentul reuşise!

În noua Stază se afla un ţăran bărbos şi gârbovit, de vârstă nedefinită, îmbrăcat în zdrenţe murdare şi cu saboţi de lemn, privind tâmp şi îngrozit la transformarea bruscă şi nebunească ce se petrecuse în jurul său.

Şi în timp ce toţi jubilau fericiţi, domnişoara Fellowes rămăsese încremenită de tristeţe, împinsă, înghesuită, aproape călcată în picioare; înconjurată de triumf, ea se pleca înaintea înfrângerii.

Când difuzoarele îi anunţaseră numele, îl auzise abia la cel de-al treilea apel.

— *Domnişoara Fellowes! Domnişoara Fellowes! Prezentaţi-vă urgent la Sectorul Unu Stază. Domnişoara Fellowes! Domnişoara Fel...*

— Faceți loc! strigase ea cu răsuflarea tăiată, în timp ce difuzoarele repetau mesajul.

Se împinsese cu disperare prin mulțime, lovind cu pumnii, îmbrâncind, strecurându-se, înaintând cu o încetineală de coşmar spre uşă.

***

Mandy Terris era scăldată în lacrimi.

— Nu ştiu cum s-a-ntâmplat. Am ieşit până în capătul coridorului, ca să mă uit la un televizor portabil pe care l-au instalat acolo. Doar un minut! — Şi, înainte de-a putea face ceva... brusc, izbucnise în acuzații: — Mi-ați spus că nu vor fi probleme! *Dumneavoastră* mi-ați spus să-i las singuri...

Tremurând necontrolabil, domnişoara Fellowes o străpunsese cu privirea:

— Unde-i Timmie?

O infirmieră tampona cu dezinfectant brațul lui Jerry, care urla ca din gură de şarpe; o alta pregătea o injecție cu ser antitetanos. Pe hainele băiețelului se vedeau picături de sânge.

— M-a muşcat, domnişoară! zbierase Jerry. M-a *muşcat.*

Domnişoara Fellowes nici măcar nu-l vedea.

— Ce-ai făcut cu Timmie? explodase ea.

— L-am încuiat în baie, răspunsese Mandy. L-am încuiat acolo pe animalul ăla!

Domnişoara Fellowes pătrunsese în goană în casa păpuşilor. Bâjbâise la încuietoarea băii şi-i trebuise o veşnicie până deschisese uşa; băiețelul cel urât tremura într-un colț.

— Nu mă bate, domnişoară Fellowes! suspinase el.

Ochii îi erau înroşiți de plâns, iar buzele îi tremurau.

— N-am vrut...

— Timmie, cine ți-a spus ceva de bătaie?

Îl luase în brațe şi-l strânsese cu disperare.

— Ea a spus, scâncise copilul. A zis c-o să mă bați cu o funie, şi-o să mă bați...

— Nu-i adevărat. A fost rea cu tine. Dar ce s-a întâmplat. Ce-ați făcut?

— Jerry mi-a zis băiat-maimuță. A zis că nu-s un băiat adevărat. A zis că-s un animal. — Timmie izbucnise în lacrimi. — A zis că nu mai vrea să se joace c-o maimuță. Eu i-am spus că nu-s o maimuță, *nu-s o* maimuță! A zis că n-arăt normal. A zis că-s urât ca naiba. Tot zicea aşa şi atunci l-am muşcat...

Acum, plângeau amândoi.

— Nu-i adevărat, şoptise domnişoara Fellowes. O ştii şi tu, Timmie. Eşti un băiat normal. Eşti un băiețel scump şi normal — cel mai bun băiețel din lume. Şi nimeni, *nimeni,* n-o să te ia de lângă mine.

***

Acum îi fu uşor să hotărască, să înțeleagă ce trebuia să facă. Trebuia însă să acționeze rapid. Hoskins nu avea să mai aştepte mult, după ce propriul său fiu fusese atacat...

Trebuia s-o facă în noaptea aceea, chiar în noaptea *aceea.* Era momentul cel mai bun: patru cincimi din personal dormea, iar restul erau îmbătați de reuşita Proiectului Evul Mediu.

Poate că ora avea să fie neobişnuită pentru reîntoarcerea ei, totuşi nu suspectă. Paznicii o cunoşteau şi nici prin cap n-avea să le treacă să-i pună întrebări. Nu puteau bănui nimic despre valiză. Femeia repetă explicația simplă, "Jucării pentru băiețel", şi zâmbetul calm.

De ce să nu fie crezută?

Paznicul o crezu. Când reintră în casa păpuşilor, Timmie nu adormise şi doica păstră cu disperare normalitatea, ca să nu-l sperie. Vorbiră despre visele lui şi-l ascultă rugând-o să-l aducă înapoi pe Jerry.

Prea puțini aveau s-o vadă după aceea şi nici unul nu s-ar fi interesat de bocceaua pe care o purta. Timmie avea să tacă chitic şi faptul ar fi fost consumat. O dată comis, ce rost ar mai fi avut să fie modificat? Aveau s-o lase în pace. Aveau să-i lase pe amândoi în pace.

Deschise valiza, scoase pelerina, căciula cu urechi şi celelalte.

— De ce mă îmbraci cu astea, domnişoară Fellowes? întrebă Timmie, începând să se alarmeze.

— O să te duc afară, Timmie, zise ea. Acolo unde sunt visele tale.

— Visele mele?

Chipul i se destinse, doritor, totuşi teama nu-l părăsi.

— Nu-ți fie frică! Vei fi cu mine. N-o să-ți fie frică dacă eşti cu mine, nu-i aşa, Timmie?

— Nu, domnişoară, Fellowes.

Îşi îngropă căpşorul diform în poala ei şi femeia îi simți inimioara bătându-i sub palmă.

Era miezul nopții când îl ridică în brațe. Deconectă alarma şi deschise cu precauție uşa.

Şi nu-şi putu stăpâni strigătul, fiindcă de cealaltă parte a pragului se afla Hoskins!

***

Era însoţit de doi bărbaţi şi o privea la fel de surprins ca şi ea.

Domnişoara Fellowes îşi reveni prima şi încercă să treacă iute pe lângă el, dar nu-l putu lua prin surprindere. Hoskins o prinse şi o împinse înapoi brutal, lovind-o de un dulap. Făcu apoi semn bărbaţilor să-l urmeze şi se postă înaintea ei, blocând uşa.

— Nu mă aşteptasem la aşa ceva! Ai înnebunit complet?

Femeia reuşise să se răsucească, astfel că-l ferise pe Timmie, şi se lovise doar cu umărul de dulap. Rosti rugător:

— Ce rău pot face dacă-l iau, domnule Hoskins? O pierdere energetică este mai presus decât o viaţă de om?

Ferm, Hoskins i-l smulse pe Timmie din braţe.

— O pierdere energetică de dimensiunile astea ar însemna milioane de dolari pierduţi din buzunarele investitorilor. Ar însemna un regres teribil pentru Staza, Inc. Pe de altă parte, n-ar însemna decât publicitate în jurul unei doici sentimentale, care a distrus totul de dragul unui băiat-maimuţă.

— *Băiat-maimuţă!* repetă domnişoara Fellowes cu o furie zadarnică.

— Aşa îi vor spune reporterii, preciză Hoskins.

Unul dintre bărbaţi ieşi din Stază şi trecu un fir de nailon prin fantele din partea de sus a peretelui.

Domnişoara Fellowes îşi reaminti de firul pe care Hoskins îl trăsese în exteriorul incintei care conţinea eşantionul de rocă al profesorului Ademewski.

— Nu! strigă ea.

Hoskins îl aşeză pe Timmie pe podea şi-i scoase cu blândeţe pelerina.

— Rămâi aici, Timmie. N-o să ţi se întâmple nimic. Noi ieşim pentru o clipă, da?

Palid şi amuţit, băieţelul încuviinţă din cap.

Hoskins o împinse uşurel pe domnişoara Fellowes, scoţând-o din casa păpuşilor. Femeia nu opuse nici o rezistenţă. Privea inertă bărbaţii ce reglau mecanismul de dezactivare al Stazei.

— Îmi pare rău, domnişoară, spuse Hoskins. Dorisem să te cruţ. Am vrut s-o facem noaptea, ca să nu afli decât ulterior.

— Pentru că l-a muşcat pe fiul dumneavoastră, şopti ea. Pentru că fiul dumneavoastră l-a chinuit până ce l-a determinat să reacţioneze în felul acela.

— Nu. Crede-mă. Am înţeles incidentul de azi şi-mi dau seama că a fost vina lui Jerry. Însă s-a aflat. Era inevitabil cu atâţia reporteri care au fost azi pe aici. Nu pot risca difuzarea unui reportaj eronat despre neglijenţă şi despre aşa-zişi neanderthalieni sălbatici, care să afecteze succesul Proiectului Evul Mediu. Timmie trebuia oricum să plece. Este mai bine să se întâmple acum, lăsând cât mai puţine urme pentru presa de scandal.

— Nu-i acelaşi lucru cu trimiterea unei pietre în trecut. Veţi ucide o fiinţă omenească.

— N-o ucidem. El nu va simţi nimic. O să redevină pur şi simplu un băiat Neanderthal într-o lume neanderthaliană. N-o să mai fie un prizonier şi un înstrăinat. Va avea şansa unei vieţi libere.

— Care şansă? Are doar şapte ani, s-a obişnuit să fie îngrijit, hrănit, îmbrăcat, adăpostit. Va fi singur. După patru ani, s-ar putea ca tribul lui să nu mai fi rămas în acelaşi loc. Şi chiar dacă ar fi rămas, nu l-ar recunoaşte. Va trebui să-şi poarte singur de grijă. Cum va şti s-o facă?

Hoskins clătină energic din cap.

— Dumnezeule, domnişoară, crezi că nu ne-am gândit la toate astea? Crezi că am fi adus un copil în prezent, dacă n-ar fi fost prima focalizare reuşită a unei fiinţe umane şi dacă am fi cutezat să riscăm căutarea altei focalizări la fel de bune? De ce crezi că l-am păstrat atât de mult pe Timmie, dacă nu tocmai din cauza şovăielii de a expedia un copil în trecut? Chestiunea este — şi glasul îi căpătă o notă de disperare — că nu mai putem aştepta. Timmie stă în calea extinderii companiei! Timmie poate cauza o publicitate negativă. Ne aflăm în pragul unor evenimente deosebite şi, îmi pare rău, domnişoară, dar nu ne putem opri din cauza lui. Nu putem. Îmi pare rău, domnişoară!

— Bine atunci, încuviinţă domnişoara Fellowes cu tristeţe. Lăsaţi-mă să-mi iau rămas bun. Acordaţi-mi cinci minute ca să-mi iau la revedere. Măcar atât merit şi eu.

Hoskins şovăi.

— Bine.

***

Timmie alergă spre ea. Alergă pentru ultima dată spre ea şi pentru ultima dată domnişoara Fellowes îl prinse în braţe.

Pentru moment, îl strânse orbeşte. Cu vârful pantofului, agăţă un scaun, îl trase lângă perete şi se aşeză.

— Să nu-ţi fie frică, Timmie.

— Nu mi-e frică dacă eşti cu mine, domnişoară Fellowes. Bărbatul de afară e supărat pe mine?

— Nu, nu-i supărat. Pur şi simplu, nu ne înţelege... Timmie, tu ştii ce-i o mamă?

— Ca mama lui Jerry?

— Ţi-a povestit despre mama lui?

— Câteodată. Cred că mama este o doamnă care are grijă de tine şi-i drăguţă cu tine şi face lucruri bune.

— Aşa-i. Tu ţi-ai dorit vreodată o mamă, Timmie?

Băieţelul îşi desprinse capul de lângă ea, pentru ca s-o poată privi în ochi. Încet, ridică mânuţa, o mângâie pe obraz şi pe păr aşa cum, cu mult, mult timp în urmă, îl mângâiase ea.

— Nu eşti tu mama mea? o întrebă.

— Timmie...

— Te superi că te-am întrebat?

— Nu. Bineînţeles că nu.

— Ştiu că te cheamă domnişoara Fellowes, dar... dar uneori, în sinea mea, îţi spun "Mamă". Nu fac bine?

— Ba da. Ba da. Faci bine. Iar eu n-am să te părăsesc şi nimic nu te va răni. Voi fi mereu cu tine, ca să am grijă de tine. Spune-mi "Mamă", ca să te aud.

— Mamă, şopti Timmie fericit, lipindu-şi obrazul de al ei.

Femeia se ridică şi, ţinându-l în braţe, se sui pe scaun. Nu mai auzi strigătul de afară, pentru că, folosindu-şi mâna liberă, trase cu toată puterea de firul de nailon ce făcea o buclă între două fante ale peretelui. Iar Staza se dezactivă şi încăperea rămase pustie.